

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. J. L.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Evou Šámalovou, advokátkou, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 2/484, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, Ústí nad Labem, Revoluční 3289/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.4.2014, č.j. 45000/03233/14/010/SM,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 29.4.2014, č.j. 45000/03233/14/010/SM, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Most (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11.3.2014, č.j. 45008/007706/14/110/SP, kterým bylo podle ustanovení § 126 odst. 1, odst. 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „ZNP“), jímž byla žalobci uložena povinnost uhradit regresní náhradu ve výši 17 703,- Kč, neboť dle trestního příkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 16.8.2013, č.j. 7 T 147/2013-132, je vinen, že dne 9.12.2012 kolem 19.30 hod. v „X“, na chodníku u schodiště do domu č.p. „X“, přiběhl ke zde stojící I. L., kterou strhl k zemi a opakovanými údery pěstí ji napadl do hlavy a do zad, přičemž jí vulgárně nadával „ty kurvo, svině, přestaň mě srát“, apod., v důsledku čehož poškozená utrpěla podkožní krevní výron v levé temeno-spánkové krajině, pohmoždění měkkých tkání nosu, kožní oděrku a podkožní krevní výron levé tváře, kožní oděrku na bradě,

povrchní poranění pravé horní končetiny a povrchní poranění trupu a akutní blok krční páteře s obvyklou dobou léčení v trvání 2-3 týdnů, a poškození telefonu zn. Nokia C5, který při napadení žalobce poškozené vytrhl z ruky a hodil jej po ní, způsobil poškozené škodu ve výši 900,- Kč, čímž spáchal přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 1 rok.

Žalobce navrhoval, aby byl ve správním řízení proveden důkaz obsahem znaleckého posudku z trestního řízení znalkyně MUDr. J. M. za účelem objektivního zjištění, jaké následky vyvolalo jednání žalobce. Povinnost platit regresní náhradu má přitom ten, kdo zaviněným protiprávním jednáním zjištěným soudem nebo správním úřadem způsobil, že došlo ke vzniku nároku na dávku. Současně musí být prokázáno, že mezi protiprávním jednáním a vznikem nároku na dávku je dána příčinná souvislost. Nárok na dávku sice nepochybně vznikl, ale mezi protiprávním jednáním žalobce a délkou pracovní neschopnosti a současně i dobou léčení je objektivně dána příčinná souvislost pouze po dobu nejvýše tří týdnů a nikoli po dobu bezmála 3 měsíců. U I. L. byla nalezena pouze povrchní poranění, která obvykle nevedou k podstatnějšímu omezení v obvyklém způsobu života. Dále znalkyně konstatovala, že pokud by byl objektivně prokázán blok krční páteře, jinými slovy, do doby zpracování znaleckého posudku tento blok objektivně prokázán nebyl, pak by to vedlo k omezení v obvyklém způsobu života po dobu asi 2 až 3 týdnů. Správní orgán I. stupně neprovedl navržené důkazy a nezjistil tak řádně a úplně skutečný stav věci. Žalovaná sice zčásti doplnila dokazování provedením jednoho důkazu, který žalobce navrhl, ale všechny v řízení provedené důkazy řádně nehodnotil, nezabýval se hodnocením rozporů, které mezi těmito důkazy existují, neučinil žádné kroky, které by vedly k odstranění rozporů. Rozhodnutí ošetřujícího lékaře o dočasné pracovní neschopnosti nemůže být založeno pouze na subjektivních údajích pojišťovny, na jeho subjektivních stescích, které nejsou potvrzeny objektivním zjištěním. Žalovaná byla povinna zjistit, po jak dlouhou dobu byla dočasná pracovní neschopnost I. L. v příčinné souvislosti s jednáním žalobce, a to s takovým jednáním žalobce, které jako protiprávní bylo zjištěno soudem.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a odkázala na ustanovení § 126 odst. 1, odst. 3 ZNP. Žalobce byl pravomocně uznán vinným z přečinu ublížení na zdraví, když fyzicky napadl paní L. V důsledku tohoto jednání došlo k její dočasné pracovní neschopnosti. Tato skutečnost byla prokázána trestním příkazem, regresní náhrada tak byla stanovena ve výši vyplacené dávky. Žalovaná se znaleckým posudkem MUDr. M. zabývala pouze jako podpůrným důkazem, neboť tento posudek byl vypracován pro účely trestního řízení, přičemž soudní znalkyně hodnotila zdravotní stav a zranění poškozené pouze z pohledu soudně-lékařského. Žalovaná i správní orgán I. stupně se v řízení zabývaly tím, zda dočasná pracovní neschopnost trvala i z jiné příčiny, než z důvodu zranění v důsledku protiprávního jednání žalobce. V odvolacím řízení proto nechala žalovaná přezkoumat závěry ošetřujícího lékaře posudkovým lékařem žalované a tento konstatoval, že dočasná pracovní neschopnost poškozené byla v celé své délce oprávněná. Znalkyně MUDr. M. se nijak nevyjádřila k délce dočasné pracovní neschopnosti, ale pouze k obecné době léčení. V daném případě tak došly správní orgán I. instance i žalovaná k závěru, že pracovní neschopnost poškozené od 10.12.2012 do 3.3.2013 byla v souvislosti se zraněním způsobeným žalobcem, a proto byla správně stanovena regresní náhrada v celkové výši 17 703,- Kč.

Při ústním jednání právní zástupkyně žalobce odkázala na obsah žaloby a dále uvedla, že navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání odkázala na dosavadní vyjádření a navrhla žalobu zamítnout. Náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, tedy tím, zda je řádně odůvodněno, a zda žalovaná reagovala na odvolací námítky. V odvolání žalobce namítal, že nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav, neboť nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem z trestního řízení MUDr. M. Žalovaná se ve svém žalobou napadeném rozhodnutí zabývala i tímto posudkem, avšak zastávala názor, že tato znalkyně se pouze orientačně vyjadřovala k době dočasné pracovní neschopnosti, když tu je kompetentní posoudit ošetřující lékař. Odborné posouzení délky dočasné pracovní neschopnosti náleží posudkovému lékaři orgánu sociálního zabezpečení, který se s názorem ošetřujícího lékaře ztotožnil. Na těchto závěrech pak žalovaná vystavěla své žalobou napadené rozhodnutí a soud k tomu konstatuje, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, dostatečně odůvodněné, reagující na odvolací námítky žalobce v dostatečné míře. Po tomto závěru soud mohl přistoupit k věcnému posouzení případu.

Ze správního spisu soud zjistil, že ve sdělení praktické (ošetřující) lékařky MUDr. B. K. ze dne 27.2.2014 vyplývá, že pracovní neschopnost I. L. od 10.12.2012 do 3.3.2013 byla po celou dobu v souvislosti se zraněními, které jmenovaná utrpěla a byla nezbytná. Ze zprávy MUDr. Š. ze dne 22.4.2014 vyplývá, že délka pracovní neschopnosti vedená u praktické lékařky je plně biologicky zdůvodněná, uváděné subjektivní potíže a opakovaný objektivní nález spolu s psychickými důsledky odpovídaly plně délce trvání pracovní neschopnosti v souvislosti s úrazem ze dne 9.12.2012. MUDr. Š. se vyjadřovala i k tvrzení MUDr. M. uvedenému v jejím posudku, že v daném případě připouští obecně pracovní neschopnost v délce trvání 2-3 týdny. K tomu MUDr. Š. uvedla, že se jedná o obecné orientační konstatování a nemůže být návodem ani příkladem ani důvodem k ukončení dočasné pracovní neschopnosti při existenci dalších podstatných skutečností. Po celou dobu dočasné pracovní neschopnosti jsou doloženy odborné nálezy, probíhající rehabilitace a kontroly u ošetřující lékařky. Závěrem konstatovala, že její zjištění není v rozporu se závěry MUDr. M. Ve znaleckém posudku ze dne 11.6.2013, který zpracovala MUDr. J. M., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, je mimo jiné konstatováno, že k délce pracovní

neschopnosti se nelze zcela jednoznačně vyjádřit, neboť určení doby pracovní neschopnosti je zcela v kompetenci ošetřujícího lékaře, který musí vždy zohlednit nejen objektivní nález, ale i subjektivní stesky pacienta, v tomto případě zejména bolesti krční páteře s omezením její hybnosti, bolesti levého ramene propagující se do levé horní končetiny a dále i pracovní zařazení pacienta. Lze pouze velmi obecně říci, že povrchní poranění, tak jak byla u poškozené objektivně shledána (tj. povrchní poranění hlavy, pravé horní končetiny a trupu) obvykle nevedou k vystavení pracovní neschopnosti. Prokázaný blok krční páteře může vést k vystavení pracovní neschopnosti na dobu cca 2-3 týdny.

Podle § 126 odst. 1 ZNP ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu. Nárok na regresní náhradu nemá orgán nemocenského pojištění vůči pojištěnci, jemuž byla dávka vyplacena.

Podle § 126 odst. 3 ZNP regresní náhrada se stanoví ve výši vyplacené dávky.

Podle § 57 odst. 1 písm. a) ZNP ošetřující lékař rozhodne o vzniku dočasné pracovní neschopnosti pojištěnce, jestliže vyšetřením zjistí, že mu jeho zdravotní stav pro nemoc nebo úraz (dále jen "nemoc") nedovoluje vykonávat dosavadní pojištěnou činnost.

Podle § 74 odst. 1 písm. a) ZNP orgán nemocenského pojištění provádí svým lékařem kontrolu správnosti posuzování zdravotního stavu a dočasné pracovní neschopnosti a potřeby ošetřování a správnosti vedení a úplnosti zdravotnické dokumentace při tomto posuzování.

Soud nejprve konstatuje, že správní řízení tvoří z pohledu soudního přezkumu jeden celek, což znamená, že odvolací správní orgán může napravit pochybení správního orgánu I. stupně (srov. usnesení NSS ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek NSS ze dne 31.8.2004, č.j. 2 Afs 45/2003-188, www.nssoud.cz). Pokud tedy v daném případě provedla důkaz znaleckým posudkem až žalovaná, nejedná se o vadu řízení.

Soud dále zhodnotil zjištěný skutkový stav spočívající v konstataci zdravotního stavu poškozené Ivy Lechovské znemožňujícího poškozené výkon práce a způsobujícího od 10.12.2012 do 3.3.2013 dočasnou pracovní neschopnost. Tento závěr byl v souladu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. a) ZNP konstatován ošetřující lékařkou MUDr. K. a potvrzen revizním posudkem žalované vypracovaným MUDr. Š. Naproti tomu stojí pouze jeden důkaz, provedený v odvolacím řízení, a to znalecký posudek MUDr. M. vypracovaný pro účely trestního řízení, nikoliv tedy za účelem stanovení dočasné pracovní neschopnosti u I. L. Tato skutečnost ostatně vyplývá i ze samotného znaleckého posudku, neboť stanovení dočasné pracovní neschopnosti ponechává znalkyně na ošetřujícím lékaři a vyjadřuje se pouze v obecné rovině bez ambice dobu dočasné pracovní neschopnosti jednoznačně stanovit. V daném případě tak nelze konstatovat, že by posudek ošetřující lékařky a lékařky žalované byly v rozporu s uvedeným znaleckým posudkem.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. února 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová